

ע' קוויכית

פנזון ליינאגוס קוויכיים, גיליון 30, 6 באפריל 2010

לולה קידר* על מאמרה של אן קודט, "מיתוס האורגזמה הווגינאלית" Myth of the Vaginal Orgasm – Anna Koedt

*הכותבת היא בוגרת החוג למגדר וסטודנטית למגדר בתואר שני, מגישה לצד יהונתן נאה את מגזין המוזיקה והמיניות "הערת שוליים" (פרטים בעמוד האחרון).

במאמרה מבקרת¹ Anna Koedt את הסקס ההטרוסקסואלי כאמצעי להפקת עונג מיני ואת האופן בו הוגדר מלכתחילה מנקודת מבט פאלוצנטרית גברית. היא קוראת לנשים לשקול מחדש את מה שנתפס כקונצנזוס וכתנון ו-"טבעי", לבחון דרכים אלטרנטיביות של סקס למטרת הנאה, ובסופו של דבר לשקול את חשיבותו של הגורם הגברי במשוואת העונג המיני הנשי.

Koedt קובעת כי אין אין אורגזמה וגינאלית ומכירת המיתוס אודותיה כמו הסקס ההטרוסקסואלי כשלעצמו, מהווה אקט נצלני ופרקטיקה לקיבוע מעמדן הנחות של נשים בחברה. Koedt נלחמת על זכויות הדגדגן, היא נלחמת בפרויד. היא נלחמת בפטריארכיה. היא נלחמת בביוולוגיה.

בשיח על האורגזמה הנשית ו/או העדרה מקובל לפצל את הפלא לאורגזמה חיצונית הנובעת מגירוי הדגדגן לבין אורגזמה וגינאלית הנובעת מחדירה.

פריג'ידיות – מונח ותופעה השמורה לנשים, לנשים רבות ולנשים באופן אקסקלוסיבי, הוגדרה כחוסר היכולת להגיע לאורגזמה מחדירה¹. המוסדות המגדירים, מונחים ע"י תפיסה המשרתת את האינטרסים של חברה, התעלמו בכך מן המבנה הביוולוגי הריאלי של הכוס והעובדה כי הואגינה – החור, רק אחד ממרכיביו של הכוס, אינו המרכיב המרכזי במכלול ואינו זה המבטיח סיפוק מיני עבור בעליו.

האמת המדאיגה היא שהחור אינו עד כדי כך רגיז², ודאי שלא רגיז מבחינה מינית. בודאי שלא רגיז כמו הדגדגן, בו מצויים קצוות עצבים ייחודיים בעלי רגישות מינית גבוהה, המקבילים לאילו שיש בראש הפין ("Genital Corpuscles"). אילו מצויים בדגדגן ורק בדגדגן ותפקידם הבלעדי – עונג מיני.

גם כשהתחושה מתפשטת בכל האזור הגניטאלי, האורגזמה נובעת ומשדרת מהדגדגן³. נקודת ה-G המפורסמת טרם הוכחה מדעית ולפחות בגלגולה הנוכחי, מצריכה גם היא אורגזמה חיצונית ראשונית. רק בעקבותיה ניתן לאתר את אותה נקודה חמקמקה שתאפשר אורגזמה שנייה. עצם המושג "נקודה" מדאיג כשלעצמו, והדגדגן יש לציין, קל לאיתור ומהווה מוקד מרכזי באוננות הנשית, מה שמוכיח מעבר לכל ספק שמבחינת עונג – בדגדגן עסקינן.

מבחינה פיזיולוגית אם כן, הדגדגן הוא המקבילה הנשית לפין ובדיוק כמוהו מביא את בעליו לפורקן מיני ע"י גירוי רציף. הגירוי לו זוכה הדגדגן בשעת משגל הטרוסקסואלי הוא מינורי בהשוואה לחיכוך לו זוכה הפין באקט החדירה – חוד החנית של הסקס ההטרוסקסואלי.

אקט החדירה והחור בהם בחרו הרפואה והפסיכיאטריה להתמקד בדיון על האורגזמה הנשית וה"בעייתיות שבהפקתה", חושפת את ההבניה של המין הטרו "הנורמטיבי" ככזה המשרתת רק צד אחד במשוואת העונג. הצד שרוצה לחדור לחור, תוך התעלמות מבעלת החור וכל מה שקורה מחוצה לו ואינו הכרחי להפקת האורגזמה הגברית. הקונצנזוס לגברי סקס בין גברים לנשים, ששורשיו נטועים עמוק במציאות גם היום, הוא כאקט המשרת בעיקר גברים. גברים תמיד גומרים. אם גם האישה גומרת זוהי תוספת אקסטרנה מפתיעה והישג משמח. כזה הישג שלפעמים שווה לזייף אותו רק כדי לעשות למישהו טוב על הלב או לגרום לו להפסיק ולרדת ממך לאלתר.

האחריות הרבה על האגו הגברי שעשוי להיסדק אם בת זוגו למשגל לא משולהבת, משמשת גם היא גורם לזיוף התגובה הרצויה. ההצלחה בהבאת אישה לאורגזמה - ספורט אתגרי, מחמיאה ומחזקת את האגו הגברי ונשים לעיתים מזוינות מדליה על מנת למצוא חן וליצור קרבה.

לרוב, מנחה הרצון להיתפס כאישה בעלת "מיניות בריאה" את האורגזמה המזויפת של נשים רבות⁴. אף אחת אחרי הכל לא רוצה להיתפס כ-"פריג'ידיית".

¹ "...Whenever a woman is incapable of achieving an orgasm via coitus, provided the husband is an adequate partner, and prefers clitoral stimulation to any other form of sexual activity, she can be regarded as suffering from frigidity and requires psychiatric assistance." (Frank S. Caprio, "The Sexually Adequate Female" Fawcett Gold Medal Books, 1953 & 1966. p.64)

² במחקר שערך קינזי על מידת הרגישות של פנים הואגינה, רק 14% מן הנבדקות בכלל הרגישו שנגעו בהן Alfred C. Kinsey, "Sexual Behavior in the Human Female", Pocketbooks, 1953. p.580.)

³ "...Regardless of what means of excitation is used to bring the individual to the state of sexual climax, the sensation is perceived by the genital corpuscles and is localized where they are situated: in the head of the clitoris or penis." (C. Lombard Kelly, "Sexual Feeling in Married Men and Women", Pocketbooks; p.49.)

מה שנמכר כטנגו לשניים, פרקטיקת המין הטבעית כביכול, דוחקת את אחד הרקדנים לשולי הבמה. משחק מקדים שאינו כלה באורגזמה משאיר רבבות של נשים מסוככות היטב (לחדירה נוחה) ולעתים חרמניות, אך לרוב ללא זמן ותנאים מספקים שיאפשרו את חוויית הקליימקס המתבקשת.

כדי לשמר ולקבע את הקונצנזוס המיני המשרת נאמנה את צרכי הגברים, השאילה הרפואה את הכוס ובעיקר את החור, למדעי הרוח. רבבות של נשים לא מסופקות מבחינה פיזית מופנות לטיפול פסיכולוגי. הדיאגנוזה לחוסר הצלחת להגיע לאורגזמה תהיה סכסוך עצמי, קנאת פין וקונפליקט עם תפקידן כנשים בחברה.

במאמרו "הפסיכולוגיה של נשים" נחשף פרויד בשיא קלקלתו כשוביניסט המצדד בדיכוי המיניות כחלק מהתמסרותן הרצויה והנדרשת של נשים למה שנתחם כתפקידן "הטבעי" במיטה ומחוצה לה - מנוף משני לעילוי גברי.⁵

פרויד, "אבי האורגזמה הוגינאלית" והמיתוס אודותיה, לא התמחה כידוע באנטומיה וניכר שלא ביסס את גילוייו על מיניות נשית על מחקרים פיזיולוגיים. דוגמה לכך היא הבנתו את האורגזמה הדגדגנית כסממן של נשיות אינפנטילית שלא הפנימה "שאיין לה" וכיוצא מזה את תפקידה בעולם כאישה. הנשיות "התקינה מבחינה טבעית" על פי משנתו, מצריכה את העברת תשומת הלב מן המח והרוח לגוף, ומדהדגן לחור - תוך הבטחה לאורגזמה "בוגרת" ומקבילה בעוצמתה לזו של הגבר החודר. מעניין שלא נתן דעתו על כך שאם אוננות נשית (אקט שכל מטרתו עונג) לא מחקה את הטבע, אין זו הדרך ה-"טבעית" ו-"התקינה" להגיע לאורגזמה.

מעבר לחוסר סיפוק תמידי, נזק נוסף נגרם לנשים בעקבות ניסיונותיה העיקשים של האסכולה הפרוידיאנית להתאים את המציאות והפיזיולוגיה הנשית לתפיסותיהם. לעתם בדרכים יצירתיות כמו ניתוח לקירוב הדגדגן לפתח הנרתיק שמציעה Marie Bonaparte ב-"Female Sexuality"⁶ (1953) ובמה ש-Koedt מכנה *Mental Gymnastics*. פלפולים פסיכולוגיים שגרמו ועדיין גורמים לנשים לחשוב שהן לא גומרות כי משהו לא בסדר אצלן בראש.

עצם הדיון במגפת הפריג'ידיות הנשית וההכרה בצורת האוננות של ילדות ונשים רומזים שגם הויקטוריאנים הכירו בחשיבות הדגדגן בהתייחסותם לאורגזמה הנשית. זהו גם ההיגיון המנחה מאחורי הנוהג של כריתת הדגדגן בתרבויות מסוימות, כאמצעי מניעה לניאוף. מה גם שבתחום הרפואה ידעו משכבר שבניגוד לדגדגן, פנים הואגינה אינו בעל רגישות גבוהה במיוחד מאחר והיה מקובל לנתח את האזור ללא הרדמה.

הגיוי לחשוב שמחקרים מאוחרים ומקיפים יותר כמו אילו של Kelly, Kinsey⁷ ו-Masters and Johnson⁸ יציאו את הדגדגן מצילו של החור אך אבוי, הוא נותר מאחור. זאת למרות הוכחות מדעיות ועדויות של נשים עצמן בדבר "היבשת השחורה" האמיתית ומרכזיותה בהפקת אורגזמה.

הסיבות לחוסר המימוש העצמי של הדגדגן והעובדה שסקס טרו' שלא למטרת רבייה, תפס חזק כל כך למרות חוסר ההתאמה האנטומי בין גברים ונשים, הן חברתיות טוענת Koedt. מטרתן לשמר את מעמדן המשני של נשים בחברה ואת היותן כלי שרת עבור הפין וחמור מכך - עבור הפטריארכיה (!).

הפילוסופיה האקזיסטנציאליסטית של סארטר, עליה נשענת סימון דה בובואר, מסבירה שגברים מכוננים את זהותם על בסיס שונותם מן האחר. "האחר" הנצחי, האוניברסאלי - נשים.

התרבות הפטריארכאלית משתמשת באופן מניפולטיבי בהבדלים הביולוגיים בין מינים וגזעים כדי לייצר היררכיה תרבותית "מוצדקת" ו-"טבעית" שבמסגרתה, הגבר (הלבן) הוא תמיד בדרגה העליונה והאישה (והילידים) תמיד בעמדה של נחיתות. הגבר הלבן מייצג ומגדיר את הנורמה כאשר הדגשת השונות ודיכוי האחר הם חלק מהבניית האופוזיציה הבינארית שעל חשבונה הוא עושה זאת. סקס מסורתי המשרת רק את צרכי הגבר מהווה המשך ישיר למערך הכוחות בין המינים גם מחוץ לחדר המיטות.

ההתעלמות מן הדגדגן במערב והפרקטיקה של הסרתו במזרח, סוברת Koedt, נובעת בין השאר מן הדמיון שבינו לבין הפין. הפאלוס כמסמן-על אוניברסאלי לכח ולסדר החברתי, מקבל את משמעותו בעולם ממה שהוא מגדיר כחסר משמעות, חסר כח וחסר ערך. לאישה חייב להיות "אין פין" כדי לאשש את הפין הגברי ואת התרבות שהוקמה סביבו.

הבחירה אם כן להתמקד בחור משרתת את הסדר. מה גם שההכרה בדגדגן כמקור האורגזמה עשויה לערער על נחיצותו של הפין והגבר שבקצהו, לסקס לשם הנאה ובעקבות זאת כפרטנר לחיים משותפים. Koedt מגחכת על האנטומיה המינית האנושית ועל השימוש שהטרוסקואלים עושים בה שלא לשם רבייה. ניכר שמבחינתה הפקת אורגזמה נשית מסקס מסורתי, קשה ועקרה כמו הפקת אש משתי אבנים לבלי רוח סתווי.

Koedt ואנוכי ממליצות על סקס לסבי.

⁴ Koedt. מבוססת דבריה על הספר הדני "I Accuse"

"Jeg Anklager", Mette Ejlersen, Chr. Erichsens Forlag, 1968.

⁵ Koedt. מצטטת את Mary Ellman אודות "הפסיכולוגיה של נשים" ומסקנותיה ממסקנותיו של פרויד מתוך:

"Thinking About Women", Mary Ellman, Harcourt, Brace & World, 1968.

⁶ "Female Sexuality", Marie Bonaparte, Grove Press, 1953.

⁷ ראי ה"ש 2 ו-3 על הממצאים של קלי וקינזי.

⁸ מחקרם של מאסטר & ג'ונסון הפריכו את ההבחנה של פרויד בין אורגזמה וגינאלית לדגדגנית
Masters and Johnson, "Human Sexual Response", Little, Brown, 1966

מסקנות

הרעיון של Koedt מעלה עשוי להישמע רדיקלי - במיוחד עבור גברים ונשים הטרוסקסואליות. כששוחחתי על המאמר עם חברים גברים ועל מנת להבהיר את טענותיה ולמנוע אנטגוניזם מידי, העברתי את הדיון לגוף הגברי. מה היה קורה אם לאורך השנים נשים היו "מענגות" גברים על ידי משחק מקדים קצר עם הפין מבלי להביאו לפורקן ובסופו מתמקדות באשכים בלבד? האם היו הגברים מקבלים את גזר הדין ש-"זה מה שטבעי" ושהסיבה לחוסר הסיפוק שלהם אינה הפרקטיקה המינית, אלא מעצור פסיכולוגי זה או אחר?

אלמנט נוסף הקשה לעיכול הוא הניתוק של סקס הטרוסקסואלי מהפונקציונאליות המטריאלית שלו (המשכיות הדור) ומיקוד הדיון בעונג. לדעתי זהו מהלך מבורך אם כי מסוכן למין האנושי. לפני השמדת המין הגברי כליל, יכולות נשים לנפץ את מיתוס האורגזמה הוגינאלית, לדרוש ולחנך להכרה בדגדגן בכל פעם שהן נכנסות למיטה עם פרטנר חדש. גברים יכולים אחרי הכל לבצע את האקטים המרכזיים של סקס לסבי ולמרות שקשה להאמין - ישנן נשים סטרייטיות. ישנן נשים שבאמת ובתמים אוהבות זין. ויש לסביות שבאמת ובתמים נהנות מחדירה ונהנות גם לחדור. מחקר השטח שבצעתי אני באופן אישי לא הוכיח את הפיתרון ה"לסבי של Koedt ומעשיהן הנוראים של רבות של נשים נחרטו בזיכרוני (ולא רק!) לעד.

נשים בעצמן צריכות להיות קשובות וקשובות לעצמן לפני שיוכל מניפסט העונג של Koedt להתממש. גם בזה אפשר להאשים את החברה אך הפניית אצבע מאשימה בשלב זה לא תניב פרי בדיוק כמו הביקורת של Koedt על האנטומיה המינית האנושית. מבחינה זו יש לתהות על "טעויות" חינוכיות נוספות של הטבע כמו הפין הדוקרני של החתול או הנטייה של כלבים להיתקע זה בגוף זו במהלך האקט. למרות זאת, חתולים, כלבים ובני אדם ממשיכים להתקיים ויחסי מין בין המינים נחוצים לשם כך.

בשונה מהחתול והכלב, לנו יש את היכולת לדרוש שינוי וגיוון. הפתרון לדעתי מתחיל בהוצאת פרקטיקת האוננות הנשית הדומיננטית מחוץ לארון וחינוך מיני אישי שתעביר כל אישה לפרטנר שלה ושמותאם להעדפותיה האישיות.

על תוכנית הרדיו הערת שוליים - מגזין המוזיקה (והמיניות) האלטרנטיבית של הרדיו הבין תחומי עם יהונתן נאה ולולה קידר
"הערת שוליים : מגזין המוזיקה (והמיניות) האלטרנטיבית של הרדיו הבין-תחומי" הנה תכנית לייט-נייט ניאו-פלצנית על טהרת הקולג' רדיו ומתמקדת במוזיקה אלטרנטיבית, דיבורי סרק על לסביות, סמים קלים, אוננות ואקטואליה. אנו מקרטעים בצורה סמי-חינוכית כפעם בשבוע וכל השבוע באי-קאסט, בלינק המצ"ב. (נעים במיוחד להאזין לנו בזמן שמפשפשים בפרופיל של אנשים זרים בפייסבוק, צופים בפורנו בדירה עם קירות דקים, בוהים במסך לפרקי זמן ממושכים תחת השפעה של מה שעובר היום כחשיש, וכד'!)

"הערת שוליים" להאזנה:

<http://www.icast.co.il/default.aspx?p=Podcast&id=359581>

"הערת שוליים" בפייסבוק:

<http://www.facebook.com/notes/lola-kedar/hswmrt-tnky-nwky-bzh-ny-wsh-twr-3/374695033423#!/event.php?eid=109566659072547&ref=mf>

¹ Anne Koedt כתבה את מאמרה "המיתוס של האורגזמה הוגינאלית" ב-1970.

שנה קודם לכן חברה לשולמית פייירסטון ופמיניסטיות רדיקליות נוספות וייסדה את ה-*New York Radical Feminists* (NYRF). הקבוצה הפיצה את משנתה ע"י ארגון מפגשים וסמינרים, כנסים, הפגנות ואירועים שונים שהתמקדו בפורנוגרפיה, זנות, אונס, ניצול מיני ונישואין מנקודת מבט פמיניסטית רדיקלית. השורה התחתונה הייתה היותן של נשים כלי לחיזוק האגו הגברי והפנמתן את תפקידן ככזה. טקסט מתוך האנתולוגיה של ק. ייצג את הפילוסופיה של ה- NYRF בעלון של הקבוצה שחולק עד 1989.

צ' בר

D_tv25@hotmail.com

עפ"י "דילברט" מאת סקוט אדאמס